de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 12 — 20 MAART 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE NOODLANDING!

De wederdienst

door Roosje

„Een pak slaag gehad?"

Op een van de grote bolders waaraan de machtige zeeschepen in de haven van Vlissingen met dikke meertouwen werden vastgemaakt, zat een jongen erbarmelijk te huilen. Hij schonk geen enkele aandacht aan de enorme bedrijvigheid om hem heen en onderbrak zijn snikken alleen zo nu en dan om met een pijnlijk gezicht naar zijn rechterschouder te grijpen en daar behoedzaam overheen te wrijven. Hij keek zelfs niet op toen een zwaarbeladen wagen met cocosnoten langs hem heen reed en een der noten op de grond viel en in stukken barstte.

„Dat heb ik nog nooit gezien," zei een bonkige zeeman, die met een matroos naar een Indiëvaarder had staan kijken. „Een jongen die van zo'n buitenkansje geen gebruik maakt, is een vreemd verschijnsel. Je zou zeggen, dat dat ventje het leed van de hele wereld te dragen heeft. Daar moet ik het mijne van hebben."

Met zwaaiende stappen die verrieden dat hij meer op schepen dan op land liep, ging hij naar de jongen op de bolder toe en zich stevig voor hem neerplantend zei hij: „Kom, maat, zo erg kan het nu ook weer niet zijn. Of is je moeder soms dood?"

„Nee," zei de jongen stug en zonder op te kijken.

„Een pak slaag gehad?"

„Dan zou ik heus niet huilen."

„Mooi zo," zei de zeeman glimlachend. „Maar wat is er dan wel aan de hand?"

De jongen keek nu op en na een korte aarzeling zei hij: „Wat geeft het of ik het vertel? Er is toch niemand die me kan helpen. Maar als u het weten wilt: ik werk in de touwslagerij en daarom huil ik."

„Hm," bromde de zeeman. „Tja, ik zou ook niet graag op een touwslagerij werken. Maar je moet wat doen om de kost te verdienen, niet? En het is een heel eerzaam beroep. Heb je er zo'n hekel aan?"

„Ja, verschrikkelijk. Ik werk op de lijnbaan en moet de hele dag aan zo'n wiel draaien. Ik kan op het laatst wel gillen van de spierpijn, maar dat is het ergste niet. Het afschuwelijkste is, dat het zulk stom werk is. Ik moet alsmaar op dezelfde plaats blijven staan en ik heb op het laatst het gevoel, dat ik elk ogenblik uit elkaar kan springen. Ik hou dat niet uit. Ik wou, dat ik maar dood was."

„Maar wat zou je dan willen?"

Het gezicht van de jongen veranderde als bij toverslag. De trekken ontspanden zich en er kwam een verre blik in zijn ogen. „Ik wil naar zee," zei hij. „Ik wil varen, de hele wereld rond. Naar oost en naar west en als het moet naar de Zuidpool en de Noordpool. In maanden geen land zien, stormen meemaken, handel drijven, schipbreuk lijden en alles wat je op zee maar kan doen." Zijn ogen waren gaan glinsteren, zijn voeten schuifelden onrustig heen en weer en hij praatte net zo hard met zijn handen als met zijn mond.

„En waarom ga je dan niet naar zee?" vroeg de zeeman nuchter.

De jongen haalde moedeloos zijn schouders op en zijn ogen werden weer dof.

„Ik mag niet," zei hij. „Ik ben pas elf jaar en ik heb maar te doen wat me wordt opgedragen. Misschien mag ik later naar zee, maar voorlopig moet ik op die lijnbaan blijven werken."

Gedurende twee volle minuten stond de grote zeeman op de kleine jongen neer te kijken, terwijl hij diep in gedachten door zijn ringbaard streek.

„Misschien maak ik een fout," zei hij daarna ernstig, „maar ik zie wat in je en ik wil je helpen. Zie je daar die koopvaarder met die zwarte boeg?"

De jongen knikte.

„Nou, daar vertrek ik morgen mee. En als jij morgen op dezelfde tijd hier weer op die bolder zit, smokkel ik je aan boord en zie je Vlissingen de eerste maanden niet terug. Maar.... denk goed na, voordat je een besluit neemt, want als je eenmaal op zee bent, kun je niet terug."

„Ik zal er zijn," zei de jongen en iets in de klank van zijn stem deed de ander verrast naar hem kijken.

„Ik geloof werkelijk, dat je voor de zee bent geboren," zei hij. „Maar hoe ik op die gedachte kom, weet ik werkelijk niet. Ik ben benieuwd wat er van je terechtkomt."

Op een van de grote bolders waaraan de machtige zeeschepen in de haven van Vlissingen nog steeds met dikke meertouwen werden vastgemaakt, zat een oude man. Zijn lange, witte haren vielen in pieken voor zijn ogen, want hij zat voorover en steunde zijn kin in zijn handen. Zijn ogen waarin geen sprankje leven meer blonk, hield hij strak op de grond gericht en hij keek zelfs niet op toen een sjouwerman een kist liet vallen en een sinaasappel uit de opengebarsten kist tot vlak voor zijn voeten rolde.

Iemand anders schonk echter wel aandacht aan het kleine voorval. Een grote, kostbaar geklede man van middelbare leeftijd bleef staan, alsof hij plotseling was bevroren. „Merkwaardig," mompelde hij zacht en met lange passen liep hij naar de oude man die nog steeds als een toonbeeld van verslagenheid op de bolder zat.

„Hallo, maat," zei hij. „Vind je het de moeite niet meer waard om een sinaasappel op te rapen?"

De grijsaard keek op. „Ik had het nie eens gemerkt," zei hij verontschuldigend. „Maar als ik het wel had gemerkt, had ik hem misschien toch niet gepakt, want dan had ik op moeten staan en ik ben blij dat ik zit."

„Moe?"

De oude man knikte. „Ja, moe van het leven en moe van het baantjes zoeken. Ik heb de hele dag geprobeerd werk te krijgen, maar er is geen kapitein, die mij nog wil hebben."

„Waarom niet?"

De man wees op zijn rechterbeen. „Ik ben mank," zei hij, „en ik ben oud en dus ben ik op een schip niet veel meer waard. Maar wat moet ik anders? Op het land voel ik me niet thuis en presteer ik helemaal niets. Hebt u geen baantje voor me?"

De ander schudde zijn hoofd. „Nee," zei hij. „Ik ben bang, dat je te oud bent voor de dienst op een oorlogsbodem. Maar weet je, ik geloof, dat je vijftig jaar geleden aan mij hebt verdiend, dat ik je nu help. Vertel eens, heet je niet Maarten Standaers?"

„Ja, inderdaad," zei de grijsaard verbaasd. „U schijnt mij te kennen, maar voor zover ik weet, heb ik u nooit gezien. En van dat vijftig jaar geleden snap ik niets."

„Ik ga je een woonschuit op de Rijn cadeau geven en genoeg geld om je verdere leven rond te komen zonder te werken," zei de ander. „En weet je waarom?"

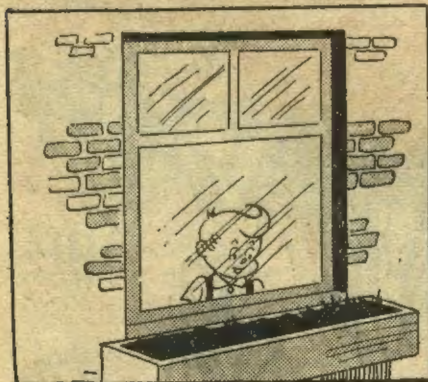
De oude man schudde sprakeloos zijn hoofd.

„Luister dan. Vijftig jaar geleden zag je hier op deze bolder een kleine jongen zitten huilen. Je had belangstelling voor zijn moeilijkheden en je hielp hem door hem aan boord van een schip te smokkelen. En daarom ga ik jou nu helpen, want ik was die kleine jongen. Mijn naam ben je natuurlijk al lang vergeten, maar ik heb aan jou nog vaak teruggedacht en ik ben blij, dat ik nu de kans heb om jou op mijn beurt een dienst te bewijzen. Zie je die grote viermaster daar? Kom vanavond aan boord, dan maak ik dat van die woonschuit en het geld in orde."

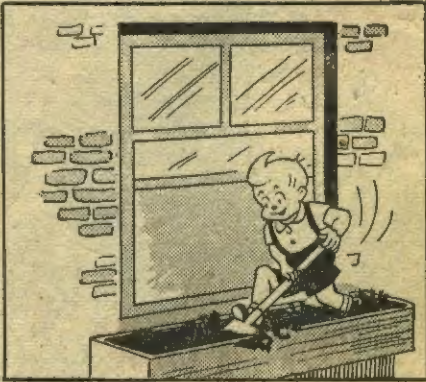
„Da-dank u wel," stotterde de oude. „M-maar wie bent u dan eigenlijk?"

De ander glimlachte. „Je zult weleens van mij hebben gehoord," zei hij. „Maar je hebt natuurlijk nooit vermoed, dat ik die kleine jongen uit de touwslagerij was. Mijn naam is Michiel Adriaansz. de Ruyter."

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Het ontwaken van de lente

De sneeuwklokjes rijzen
Het eerst uit de grond
En komen de aarde verkennen.
Ze kijken in koude
En eenzaamheid rond
En kunnen daar moeilijk aan wennen.

De crocussen krijgen
Een beter onthaal
En vangen — met kelkjes wijd open —
De stralen der zon in
Hun kleine bokaal,
En dauw, die daarin komt gedropen.

Narcissen verheffen
Hun gele trompet
Rond Pasen, om uit te bazuinen,
Dat Lente wil leggen
Een bloemenkarpet
In Holland, bezijden de duinen.

De bloembollenvelden
Gaan op dit gerucht
Zich tooien met gloedvolle kleuren
Van wuivende tulpen,
Terwijl met de lucht
Hyacinten vermengen hun geuren.

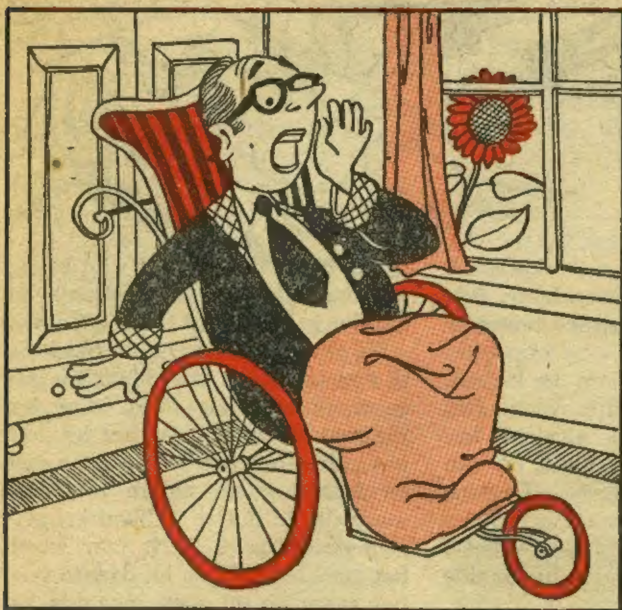
En heeft weer de Meimaand
Haar inkomst gedaan,
Dan zie je seringen ontluiken
En trekken de parken
Een feestkleding aan.
Dan kun je de meidorens ruiken.

Het groen van de weiden
Wordt wit door de sprei,
Die meizoentjes hebben geweven.
De paardebloem viert ook
Het feest van de Mei
In 't gras langs de lanen en dreven

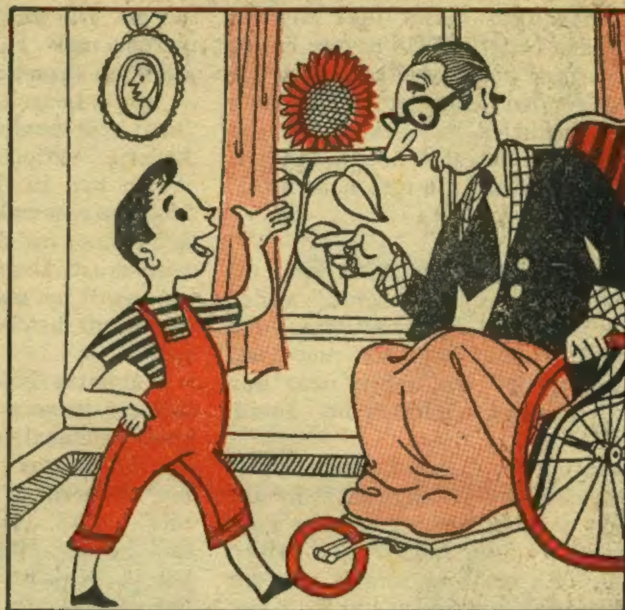
't Is jammer, dat kind'ren
Soms wreed kunnen zijn
En bloemstengels nutteloos breken
Laat ieder genieten
Van 't lentefestijn,
Waar bloemen de feestrede spreken

C. van Bovenkerk

Simpie Kannalles

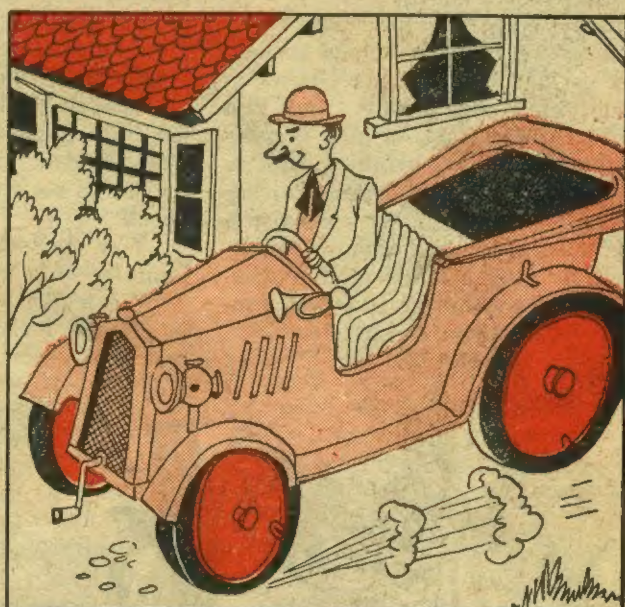
1. „Siempie.... Siempie....! Siempie!! Hè, waar zit die aap nou weer," mompelde Joris Kannalles. „Als ik hem nodig heb, is die jongen in geen velden of wegen te zien. Ach, het is wel erg als je oud bent en spit hebt en afhankelijk bent van je kinderen. Ik zal blij zijn als ik weer gewoon op mijn benen kan staan. In zo'n rolstoel voel je je toch ook maar een halve Kannalles. Maar is die zoon van mij nu eigenlijk doof of niet?" mompelde hij geërgerd en meteen begon hij weer te brullen. „Siempie....! Siempie!!!!"

2. „Wat is er toch aan de hand?" vroeg plotseling een stem en meteen kwam Siempie de kamer in. „Luister," zei Joris nog een beetje verstoord, „boer Werkhard heeft mij een zak aardappels en een paar flessen melk beloofd, maar ik — o, wa-a-a-a-auww!!" Joris kromp ineen en greep naar zijn rug. „Ik heb nog nooit iemand zo goed uit horen leggen, dat hij een boodschap niet kan doen," zei Siempie. „Ik zal wel gaan, papa, geeft u die lege flessen maar hier." „Mooi," zei Joris, „en ga nu meteen op pad, dan kan ik tenminste ongestoord gillen en kermen."

3. Vijf minuten later had Siempie zijn zeepkist uit de schuur gereden en had hij er de lege melkflessen en een paar aardappelzakken ingeladen. Vrolijk begaf hij zich op weg en het mooie weer en het vriendelijke landschap zorgden er voor, dat hij weldra uit volle borst een lied de lucht injubelde. De vogels floten met hem mee, een koe, die hij passeerde, sloeg met haar staart de maat en een paard begon precies op de juiste toonhoogte te hinniken. Na tien minuten gereden te hebben zag Siempie een stofwolk in de verte. Kijk, dacht hij, daar is nog een automobilist.

4. Inderdaad was Siempie niet de enige „autobestuurder", die door het heerlijke landschap reed. Het middelpunt van de grote stofwolk werd namelijk gevormd door een echte auto en een zeer deftig heer, die blijkbaar haast had, want hij trapte voortdurend op het gaspedaal. Toen hij Siempie's zeepkist onderscheidde, glimlachte de heer minachtend en liet hij zijn auto nog harder rijden. Hij was een beetje een opschepper, zie je, en hij wilde Siempie goed laten zien, dat zijn auto beter was dan zo'n gewone zeepkist. Zodra hij Siempie's gezang hoorde, vergat hij zijn auto helemaal.

En wat er toen gebeurde, vertelt het volgende verhaal!

Het werd toch lente!

Dat is een leuk ding," zei kabouter Bas. „Het lijkt wel een gouden belletje." Hij raapte het op tussen de bosbesstruikjes. Het was een gouden belletje en het tinkelde heel zachtjes. Bas bekeek het van alle kanten en stak het in zijn zak. „Ik neem het fijn mee naar huis," bedacht hij.

„Wat duurt het toch lang dit jaar, voor de lente begint," zeiden de mensen. „Het wil maar niet warm worden en je ziet nog haast geen groen." Ze keken naar hun kalender en schudden het hoofd.

In het bos zat de Lentefee onder een kaal berkeboompje en ze huilde. Een eekhoorntje wipte naar haar toe. „Waarom huil je zo?" vroeg het. „En waarom zorg je niet dat alles gaat groeien en bloeien? Het is lang genoeg saai geweest in het bos."

„Ik kan niet," snikte de Lentefee. „Ik heb het gouden belletje verloren, waar ik de planten en de bloemen mee moet wakker maken uit de winterrust. Overal heb ik gezocht, maar ik kon het nergens meer vinden."

„Dat is erg," zei het eekhoorntje. „Maar we zullen je helpen zoeken. Ik ga alle dieren in het bos waarschuwen." Hij wuifde met zijn dikke pluimstaart en ging er vandoor. Toen werd het heel druk in het bos. Al de eekhoorns, de konijntjes, de hazen, de bosmuisjes, de mussen en de mezen, de spechten, de vinken en de roodborstjes, allemaal zochten ze naar het gouden belletje van de Lentefee.

„Wat zoeken jullie toch?" vroeg kabouter Bas aan de uil. Die knipperde met zijn ogen en bromde:

„De Lentefee heeft haar gouden belletje verloren en nu kan ze de bloemen niet wakker maken uit de winterrust. Daarom wordt het maar geen lente. Alle dieren uit het bos helpen mee zoeken."

Kabouter Bas begon te lachen, een erg gemeen lachje. Want Bas was helemaal geen aardige kabouter. O, nee! Hij hield er van om anderen te plagen. „Domme uil!" zei hij. „Hou maar gerust op met zoeken. Dat gouden belletje heb ik. Kijk maar." En hij haalde het uit zijn zak.

„Maar dat is verschrikkelijk!" zei de uil boos. „Dan wordt het dit jaar geen lente! Jij moet dat belletje teruggeven, kabouter!"

„En dat doe ik lekker niet!" plaagde die lelijke kabouter Bas.

„Foei, foei!" gromde de uil. „Wat is dat een ondeugende kabouter!" Hij schudde zijn kop en vloog regelrecht naar de Lentefee. Die had haar tranen gedroogd.

Die lieve beesten helpen me allemaal zo goed, dacht ze. Ze zullen mijn gouden belletje vast wel gauw vinden.

„Het is me wat moois!" zuchtte de uil.

„Wat bedoel je?" vroeg de Lentefee

„Die lelijke kabouter Bas heeft je gouden belletje en hij wil het niet teruggeven."

Een heleboel dieren hadden gehoord wat de uil vertelde. „We zullen hem pikken, totdat hij het belletje teruggeeft," piepten de meesjes. „En wij zullen hem bijten met onze scherpe tandjes," beloofden de bosmuisjes. „En wij zullen hem steken," zoemden de bijen. Want die waren door al de drukte wakker geworden uit hun winterslaap en hadden gehoord wat er gebeurd was.

Ze gingen allemaal naar het huisje van kabouter Bas. Maar die zag ze aankomen en sloot vlug het raam en de deur. Toen liet hij door het ruitje het gouden belletje zien en lachte al de dieren uit. „Zie maar dat je het te pakken krijgt!" riep de lelijkerd. „Dit jaar wordt het geen lente!" En hij danste voor het raam op en neer, zwaaide het glanzende belletje en maakte een lange neus tegen de dieren en ja, zelfs tegen de Lentefee!

Daar zaten ze nu! En wat moesten ze doen?

„Wat is hier toch allemaal te doen?" vroeg opeens iemand. „En hoe komt het dat ik nog geen enkel bloempje zie? Ieder jaar kom ik op deze tijd uit de warme landen terug en dan is de lente al begonnen. Ben ik dan zoveel te vroeg, dit jaar?"

Het was een ooievaar, die dat allemaal gevraagd had, de eerste ooievaar uit de warme landen. De Lentefee vertelde hem wat er aan de hand was en toen werd de ooievaar heel erg boos. „We zullen die ondeugende kabouter eens leren!" zei hij.

De ooievaar boog zijn lange hals achteruit en mikte met zijn sterke snavel. En toen opeens.... pats! De snavel schoot vooruit, tegen het raampje van kabouter Bas' huisje. En hard! Zo hard dat het ruitje aan stukken vloog! Meteen stak de ooievaar zijn lange nek door het gat in de ruit en greep kabouter Bas bij de kraag van zijn jasje; hij deed juist alsof hij een kikker ving, die slimme ooievaar, en hij had Bas stevig te pakken. De mussen, de mezen en de bosmuisjes sjilpten en piepten van plezier. En de specht, die ook een harde, sterke snavel heeft, hakte gauw de glasscherven weg. Toen trok de ooievaar de

spartelende kabouter door het raampje naar buiten.

O, wat zat de lelijkerd nu in angst! De mezen, de mussen, de vinken en de roodborstjes fladderden om hem heen; twee eekhoorntjes klommen tegen zijn benen op en de bosmuisjes begonnen met hun scherpe tandjes aan zijn schoentjes te knabbelen. Om zijn oren zoemden boos de bijen en de scherpe snavel van de ooievaar prikte in zijn nek.

„Laat me los!" huilde het kaboutertje. „Laat me asjeblieft los! Ik zal het belletje teruggeven. Eerlijk!"

„Gauw dan!" zei de boze ooievaar en hij duwde Bas naar zijn huisje. Al de vogeltjes en de bijen, de eekhoorntjes en de muizen bleven heel dicht bij de kabouter. Die was o zo bang. Hij nam het belletje en gaf het aan de Lentefee. Tranen als knikkers rolden uit zijn ogen.

„Jaag hem het bos uit!" knorde de uil.

„Daar zal ik wel voor zorgen," beloofde de ooievaar. En hij pakte de spartelende kabouter stevig in zijn snavel, sloeg met zijn grote vleugels en hoplà! vloog hij er vandoor.

Maar de Lentefee danste door het bos en liet het gouden belletje tinkelen. Overal staken bloemen hun kopjes nieuwsgierig omhoog tussen het gras; speenkruid en bosanemoontjes, sneeuwklokjes en krokusjes en madeliefjes. Door de bomen zong de warme zuidenwind en aan alle bomen waren ineens

kleine groene blaadjes. En in de blauwe hemel lachte de zon.

„Kijk!" zeiden de mensen. „Nu wordt het toch echt lente. Heerlijk is dat!"

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Hoe komen we aan aardappelen?

Er wordt nog weleens over gekibbeld, maar de meesten nemen toch de mogelijkheid aan, dat onze eetbare knol afkomstig is van de „knollenvormende nachtschade", waarvan er in Amerika allerlei soorten in het wild groeien.

Over de reis van die knollen, van Amerika naar hier, is men het ook niet helemaal eens. Een zekere dr Southwold Smith schreef in 1693,

Walter Raleigh.

dat zijn grootvader de eerste aardappelplanten had gekregen van sir Walter Raleigh en dat hij ze naar Ierland had laten overbrengen.

Raleigh verbleef in Amerika van 1585 tot 1589 om er een kolonie te stichten en zijn dagboeken zijn zo goed bijgehouden, dat we hem op de voet kunnen volgen. Nu was er in 1585 een Engels wiskundige, Thomas Heriot, die zich een „dienaar van Raleigh" noemde en die lid was van de expeditie, die onder sir Francis Drake naar Virginia trok. En Heriot leerde hier de „openauk" kennen, een soort ronde wortels, soms zo dik als een walnoot, die met andere bij elkaar groeien en gekookt zeer goed zijn om te eten. Blijkbaar bedoelt hij hiermee de aardappel. De expeditie van Drake moest in 1585 naar Mexico en belandde eerst op de terugweg bij Raleigh. Drake nam op verzoek vele kolonisten mee terug naar Europa, waarbij ze hun draagbare have mochten inpakken. De „openauk" werd ook ingezameld en verpakt. En zo kunnen die knollen, op een schip van Drake, uit een kolonie van Raleigh, door Heriot naar Engeland zijn gebracht.

Er is nog een andere lezing. De Spaanse reiziger Pedro Gieza de Leon (die reisde tussen 1540 en 1550, dus een dertig jaar vroeger dan Raleigh), verhaalt van een eetbare knol uit Peru, die men daar „pappa" noemde en die gekookt gegeten werd. Nu was er in de 16e eeuw een druk verkeer tussen Spanje en zijn koloniën en dat land kán de vrucht dus vroeger hebben gehad dan Engeland. Dat wordt bijna zekerheid als wij een dr Scholz uit Breslau in 1587 horen spreken over „Spaanse pappa's", die hij in zijn tuin kweekte en waarvan de beschrijving geheel overeenkomt met onze aardappel. Het is niet aannemelijk, dat een vrucht, die eerst in 1586 in Londen kwam, reeds in 1587 over Londen naar Breslau zou zijn gekomen om daar toen al te gedijen. De aardappel in Midden-Europa stamt dus waarschijnlijk af van de Spaanse exemplaren. Die knollen zouden in Spanje zijn beland door toedoen van Hieronymus Cardan, een monnik, die de knollen uit Peru overbracht naar Spanje, vanwaar ze in Italië belandden en in 1620 in België.

Het had nog heel wat voeten in de aarde voordat men tot aardappelteelt in het algemeen overging. In Frankrijk werd de aardappel eerst voorgoed aanvaard tegen het eind van de achttiende eeuw, dank zij een zekere heer Parmentier, die de knollen in 1788 plantte in een vlakte in de buurt van Parijs.

KIT KARSON

KIT KARSON KLOM OP DE WAGEN EN TERWIJL HIJ NAN LIET MENNEN BEGAF HIJ ZICH NAAR HET ACHTERSTE GEDEELTE, OM DE ROODHUIDEN TE BEVECHTEN.

JUIST OP TIJD KWAM KIT KARSON ACHTER IN DE WAGEN AAN!

en de STIJFKOP

DE ARME MEEUW

door J. P. Baljé

De handen in de zakken, zijn schaatsen stijf onder zijn arm, liep Kees met vlugge stap langs het kanaal. Nog vijf minuten lopen, dan was hij op de baan, waar hij een hele middag weer heerlijk over het ijs zou zwieren. Fijn zou het nu gaan, dacht hij, nu zijn schaatsen pas geslepen waren; gisteren was hij keer op keer gevallen, omdat de ijzers zo verbazend bot waren. Blauwe plekken had hij er van op z'n lichaam. Maar dat hinderde niet, een stevige Hollandse jongen kon wel tegen een stootje.

Een geweldig gejuich, dat opsteeg uit een troepje jongens, dat een eindje verder aan de kant van het kanaal stond, deed Kees nieuwsgierig een stapje vlugger gaan. Wat zouden die hebben? Het scheen nogal aardig te zijn, dat ze zo joelden en jubelden. Even zette hij er een drafje in, en een beetje hijgend kwam hij bij de jongens aan.

Zij stonden met z'n allen om één grote jongen heen, die iets in zijn handen hield, dat Kees eerst niet zien kon. Toen hij echter zich een beetje tussen de achterste jongens doordrong en zijn hals wat rekte, zag hij het plotseling.... En hoewel de koude wind hem een flinke blos op de wangen had gejaagd, werden die nu toch nog veel roder gekleurd. Een ogenblik stond Kees te trillen op zijn benen.

In de handen van die grote jongen was.... een meeuw, één van die prachtige beesten, die hij zo dikwijls bewonderd had als ze in volle vlucht de stukjes brood ophapten, die de mensen hun toewierpen.

Maar *deze* meeuw was geen fier trots beest meer, deze meeuw keek met angstige, verschrikte oogjes rond en Kees zag, hoe een paar droppels bloed het lieve kopje rood kleurden.

Met een wrede grijns om de mond keek de jongen naar het gevangen beestje, dat hij in zijn rechterhand geklemd hield. En in zijn linkerhand had hij nog een eind touw met een scherp haakje aan het eind.... Het haakje, waaraan een stuk brood gezeten had, dat het arme vogeltje, gekweld door honger, had opgeslokt.

Een hevige woede tegen de gemene lafaard maakte zich plots van Kees meester. Snel wierp hij zijn schaatsen, zijn fijne, pas geslepen schaatsen, op de grond, en met een wilde beweging pakte hij onverwachts de arme meeuw uit de handen van de verblufte jongen.

Voordat één van het troepje er op bedacht was, vloog het gewonde beest, blij zijn vrijheid te hebben herkregen, met krachtige wiekslagen weg, medelijdend nagestaard door Kees.

Die zag alleen maar het verloste beest en niet de gemene gloed, die in de ogen van de andere jongen was gekomen. Even had hij Kees aangekeken en gezien, dat deze bijna een hoofd kleiner was dan hij. Zonder iets te zeggen had hij de andere jongens opzij geduwd, en eer Kees er op verdacht was, voelde hij een hevige slag tegen zijn oog.

De klap versufte hem enigszins en beduusd merkte hij, dat zijn gezicht direct begon op te zwellen. En weer voelde hij, hoe de vuist van de laffe vogelmartelaar hem trof.

Toen, zonder verder nog aan iets te denken, stiet Kees een kreet uit. Als een wilde vloog hij op de jongen toe, en de volgende minuten wist hij niet, wat hij deed. Hij hield pas op, toen de andere jongen op de grond lag en huilend om genade smeekte. Want Kees was wel klein, maar sterk en dapper.

Het gezicht van de dierenbeul was bijna onherkenbaar geworden. Zijn haren hingen hem verward voor de ogen, overal liepen vuile strepen over z'n wangen, uit

Als een wilde vloog hij op de jongen toe en de volgende minuten wist hij niet wat hij deed.

zijn neus drupte bloed. En bevend op zijn benen stond Kees voor hem.

Even nog wierp hij een verachtelijke blik op zijn tegenstander, dan keerde hij zich om, raapte zijn schaatsen op en keerde terug naar huis.

Want van schaatsenrijden zou die middag wel niets meer komen, dat besefte Kees maar al te goed. Zijn ogen waren dik opgezet, de mouw van zijn jas was gescheurd en in zijn éne kous was een gat, zo groot als een aardappel. Met schrik dacht hij aan wat moeder wel zou zeggen. Hoe dikwijls had ze Kees niet verboden te vechten?

„Vechten, dat doen straatjongens," zei ze altijd, „laat ik dat nóóit van jou merken." En nu, nu moest ze het wel merken.

Bedremmeld, en toch met een gelukkig gevoel in zijn binnenste, stapte Kees de kamer binnen. Moeder zat aan tafel te lezen. Verwonderd keek ze op, toen ze Kees hoorde binnenkomen. „Nu al terug?" vroeg ze verbaasd.

Hij was weer vrij.

Maar toen zag ze, hoe Kees er uitzag, en een boze trek verscheen om haar mond. Met een snik liep Kees op zijn moeder toe.

„Het.... het was zo'n lief beestje, moeder," stotterde hij verward, „en zijn kopje bloedde zo. Ik.... ik kón niet anders...."

Wild snikte Kees het uit, zenuwachtig met zijn schouders schokkend.

En toen moeder hem zachtjes kalmeerde, vertelde hij met horten en stoten zijn verhaal. Toen verdween de boze trek om moeders mond, en zacht streelde ze zijn haar.

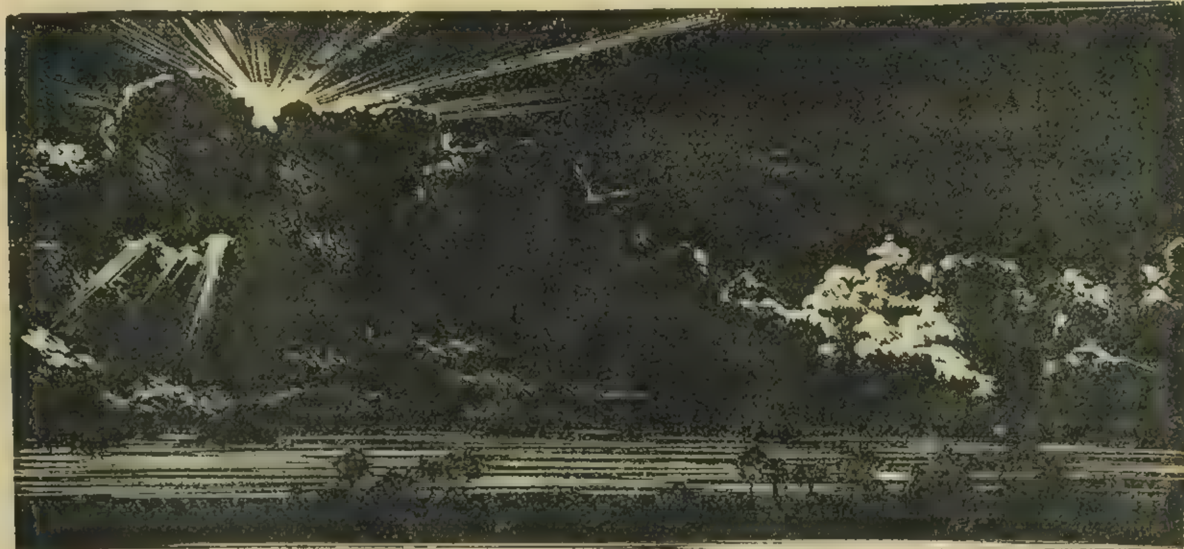
„Zal.... zal.... u niet.... aan vader vertellen.... dat.... dat.... ik gevochten heb?" snikte Kees nog na.

Toen gaf moeder hem een klappende zoen, en ze lachte.... warempel, moeder lachte.

„Ik zal aan vader vertellen, dat je een flinke jongen bent," zei ze warm, „onze flinke jongen!"

Toen was Kees tevreden en peinzend keek hij voor zich uit. En toen hij 's avonds naar bed ging, fluisterde hij in moeders oor:

„O, moeder, u had eens moeten zien, hoe heerlijk hij weer wegvloog, de meeuw, hij zal wel heel blij geweest zijn, dat hij weer vrij was!"

WAT DE WIND VERTELT....

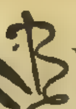
Weet je, wat de wind vertelt
Aan de hoge bomen?
Dat de zwaluwen van ver
Hierheen zijn gekomen.

Weet je, wat de wind vertelt
Aan de grijze luchten?
Dat de knoppen overal
Om de zon verzuchten

Weet je, wat de wind vertelt
Aan de kale twijgen?
Dat de tijd nu eind'lijk komt
Dat hij rust gaat krijgen

Weet je, wat de wind dan zegt
Aan de zon, daarboven?
Dat zij nu de aarde wat
Warmte moet beloven

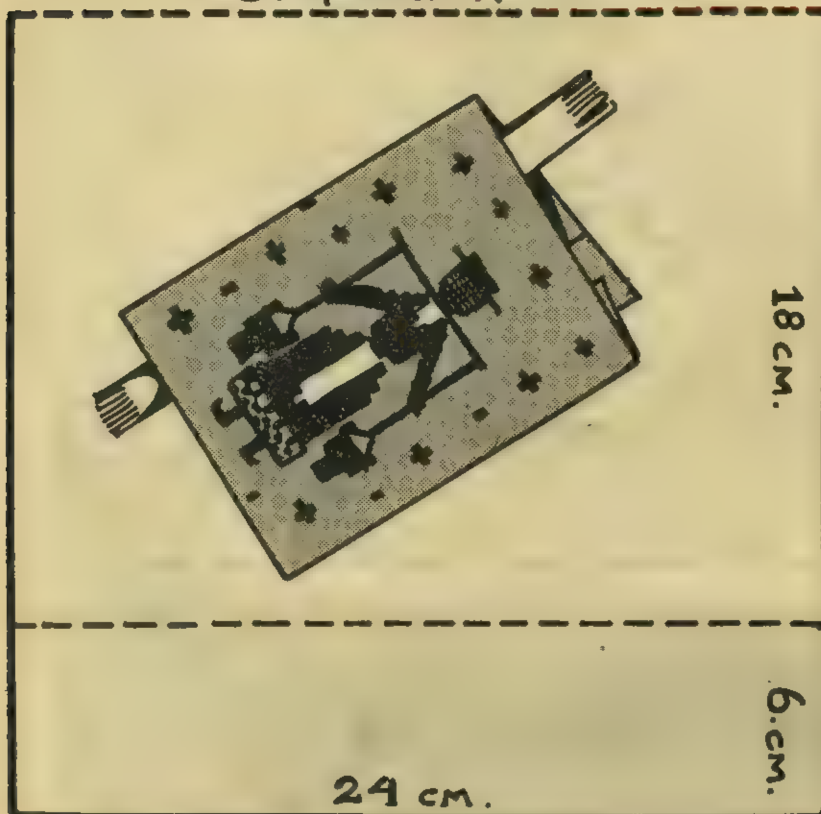
Als de zon dan stralen stuurt,
Grote, brede, gouden,
Gaat de moe-geblazen wind
Fijn vacantie houden.

De kleine knutselaar

EEN KEURIG JASJE VOOR JE BOEKEN

Boekomslag van grove jute

Voor dit boekomslag heb je een lap stof nodig van 50 cm lang en 26 cm hoog.

Nadat je de gehele omslag hebt gezoomd, borduur je op de bovenkant het aardige Hollandse kruissteekmotief. Wanneer je bijvoorbeeld bruine of beige jute hebt, kun je met succes het volgende kleurenschema gebruiken:

Gezicht en handen: *rose.*

Jakje en de twee emmertjes: *rood.*

Hoed en rok: *groen.*

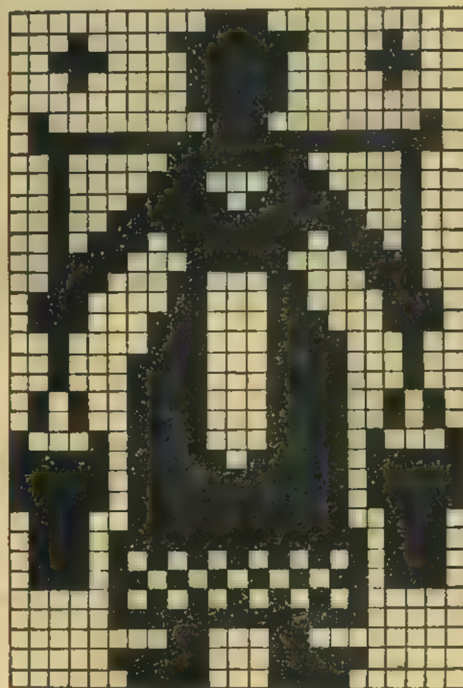
Rand van de rok: *groen en oranje.*

Juk, touwen, befje en klompen: *geel.*

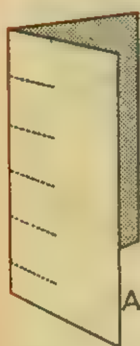
Schortje: *wit.*

Voor de kruisjes, welke verder over het boekomslag verdeeld zijn, gebruik je dezelfde kleuren als voor het boerinnetje.

Wanneer het borduren klaar is, sla je aan de rechter- en aan de linkerkant de aangegeven strook van 6 cm naar binnen en hecht deze met een fijn steekje aan de boven- en onderkant vast.

HOEKREKJE

Vouw een stukje wit karton dubbel (eerst even inritsen in het midden) en breng dan, op geregelde afstanden enige insnijdingen aan (zie stippellijnen fig. A.)

Neem dan kartonnen kaartjes en steek die stevig in de gemaakte insnijdingen. Zie fig. B. Knip de naar buiten stekende kanten netjes af. Zo krijg je fig. C. Een leuk hoekrekje voor je poppenkast. Wie er iets meer van wil maken, kan het ook in triplex uitvoeren. De beide rechtopstaande plankjes kunnen dan met scharniertjes aan elkaar gevoegd worden. In plaats van in te snijden zaag je uit, precies op de breedte van de benodigde plankjes, die je op dezelfde manier inbrengt als de kartonnen kaartjes. Je kunt die plankjes vastlijmen, dan heb je geen scharnieren nodig.

EEN GRAPPIGE WANDVERSIERING VOOR DE MEISJESKAMER

Dit leuke boerinnetje kun je van verschillende kleuren vilt maken. De patronen 1, 2 en 3 neem je elk afzonderlijk op dun doorschijnend papier over en knipt ze uit.

Nummer 1 en 2 worden tweemaal van de stof geknipt en no 3 slechts éénmaal. Let op de stippellijn bij patroon 3 Deze lijn moet je tegen de dichte kant van de dubbelgevouwen stof leggen.

Nadat je het gezicht op een der rondjes geborduurd hebt, naai je deze twee helften aan elkaar op een kleine opening aan de onderkant na. Op de tekening kun je duidelijk zien hoe deel 3 tussen de rondjes van het gezicht geschoven wordt. Je naait voor- en achterkant van het gezicht op dit onderstukje vast. Rondom het gezicht leg je enkele draden dikke bruine of zwarte wol en hecht deze op de plaatsen, die met een

sterretje aangegeven zijn met een paar steken vast.

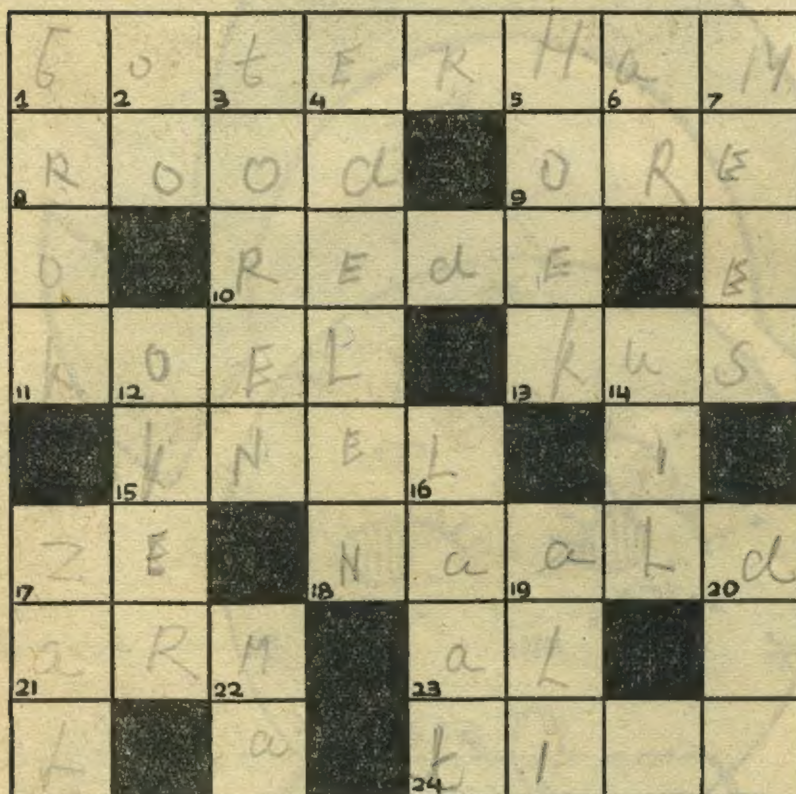
Nu komt het mutsje aan de beurt. De buitenste omtrek festonneer je tegen elkaar aan en de binnenste omtrek, die dus om het gezichtje sluit, naai je aan de voor- en achterkant op de ronde vorm vast.

Tenslotte naai je een kleine gordijnring aan de punt van het mutsje en versiert het onderstukje met een aardig tandrandje.

Wanneer je nu een paar spelden en naalden op het befje steekt, is ons boerinnetje niet alleen een leuke, maar óók een praktische wandversiering voor je kamertje.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts

1 Snee brood.
8 Kleur.
9 Zweedse munt.
10 Toespraak.
11 Fris.
13 Zoen.
15 Nauw. In de .... zitten.
17 Zij.
18 Metalen voorwerp om gaten te dichten.
21 Heeft het niet breed.
23 Reeds.
24 Kleur.

Van boven naar beneden

1 Stuk. Hij kon geen .... door zijn keel krijgen.
2 Dubbele klinker.
3 Hoog gebouw.
4 Voorname heren.
5 Moet je in gaan staan, als je stout bent.
6 Wordt gebruikt op het ijs.
7 Kleine vogel.
12 Kleur.
14 Nachtvogel.
16 Als het zover is, moet je naar bed.
17 Vorm van het werkwoord zullen.
19 Meisjesnaam.
20 Prop.
22 Moeder.

BOKKESPRONGEN MET EEN GETAL

We bedoelen hiermee het getal 142857.

Wat is er aan de hand met dat getal?

Nou, helemaal pluis is het niet in die rij cijfers. Let maar even op.

Vermenigvuldig dat getal eens even met 2. Klaar? Wat heb je? 285714. Je hebt dus doodgewoon de 14 van het begin naar achteren opgeschoven. Zie je dat?

Vermenigvuldig nu eens met 3, 4, 5 en 6.

Vreemd, hè, nu krijg je warempel 428571, 571428, 714285, 857142. Die getallen doen niets anders dan groepsgewijze verspringen. Ze lijken wel dol.

Maar we gaan door met dat leuke spelletje.

Vermenigvuldig eens met 7.

Wat krijg je nu? Reken het zelf maar uit, want het is verbazend. Al die cijfers gaan nu gewoon verstoppertje spelen. Ze zijn allemaal foetsie. En nu denken jullie natuurlijk: het is na die vermenigvuldiging met 6 gedaan met het verschuiven der cijfers.

Dat dachten jullie maar.

Want ze komen terug als duivels uit een doosje.

Kijk maar: vermenigvuldig nu eens met 8.

Daar staat het: 1.142.856.

Van die laatste 7 is er eentje op de loop gegaan en gauw naar voren gerend.

Zo kun je nog een hele tijd doorgaan. Want als je met 9 vermenigvuldigt, zie je, dat net als bij de vermenigvuldiging met 2, de twee eerste cijfers, dus de 1 en de 4, weer naar achteren zijn gesprongen, maar nu is er weer 1 afgegaan van de 14

en die 1 is gauw vooraan gaan pronken. Leuk, hè?

Dat getal 142857 is het best gedresseerde paardje in de hele cijfermanege en dat bewijst, dat het cijferen en rekenen nog lang niet zo saai en droog is als het lijkt.

Het hangt er alleen vanaf hoe je de zaak bekijkt. *vL.*

E-KLINKERRAADSEL

In dit vierkant moeten van links naar rechts 6 woorden worden ingevuld. De klinkers, allemaal E's, staan al op hun plaats.

Als je de goede woorden hebt gevonden, vormt de eerste rij van boven naar beneden een jongensnaam.

1			E		E	
2		E			E	
3	E				E	
4			E		E	
5	E	E			E	
6		E			E	

1. Scherpe punt. Een egel heeft er een heleboel.
2. Een man, die wilde dieren dresseert.
3. Vogel, die zoals men zegt, diefachtig is.
4. Wordt gebruikt om te dorsen.
5. Ander woord voor: hetzelfde.
6. Keurig. Opgeruimd staat ....

KOETJE-BOE!

Er zijn er twee, die op elkaar gelijken, maar welke twee? Dat zal nog moeten blijken uit jullie poging om ze te ontdekken, want ze hebben alle zes bijna gelijke bekken.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

PAN ARE OPA
OA BREED LA
PREEK ROVER
DEN G KEI
VER DEK ENZ
E BARBIER O
LEI AAL MOT
LEL K VAN
DADEL EINDE
IN KOREN EL
EDE RIJN ERF

De neushoorn

Hoe laat is het?

Tien voor twee.

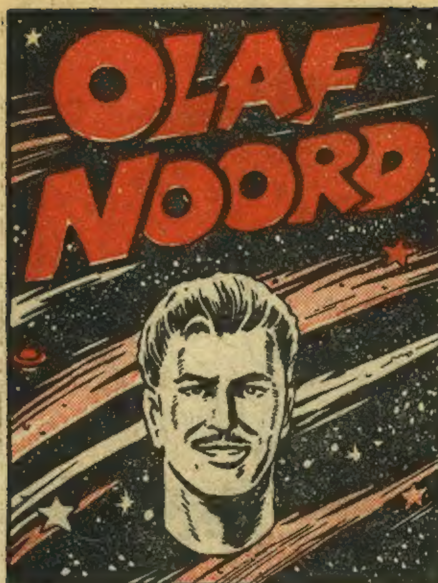
Plaatsnamen

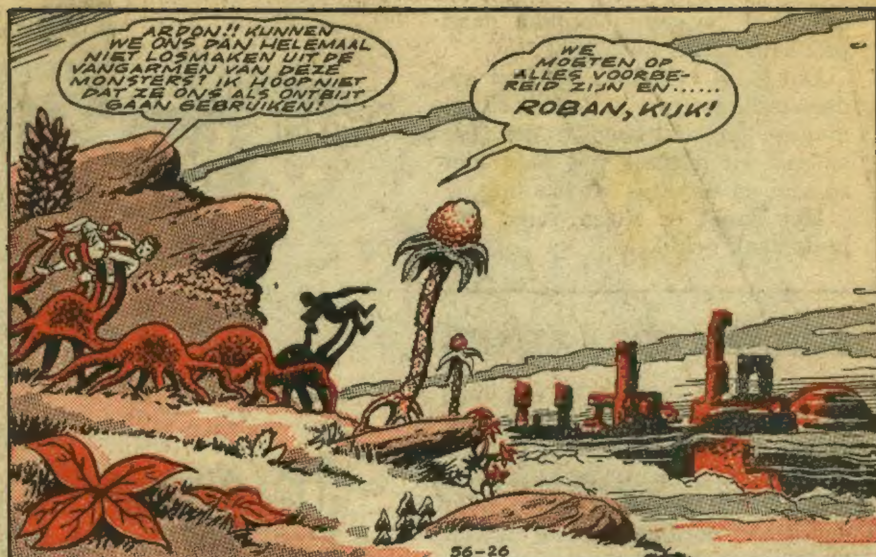
Edam — Raalte
Veere — Laren
Velp en Venlo.

Luciferpuzzle

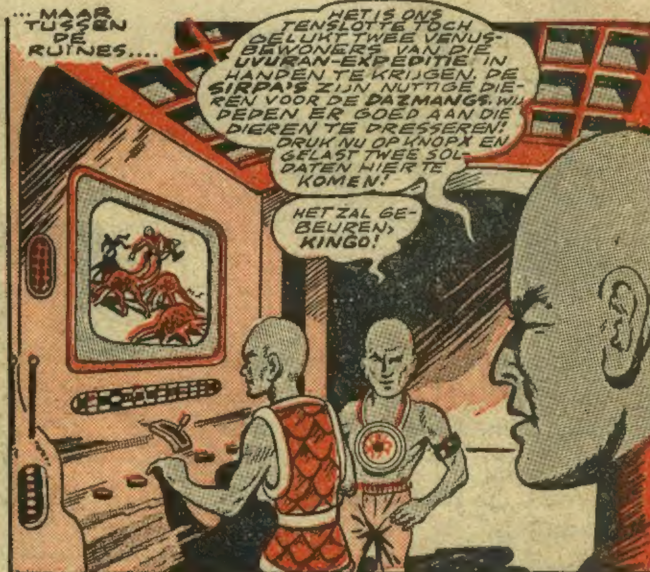
Heen- en weerpuzzle

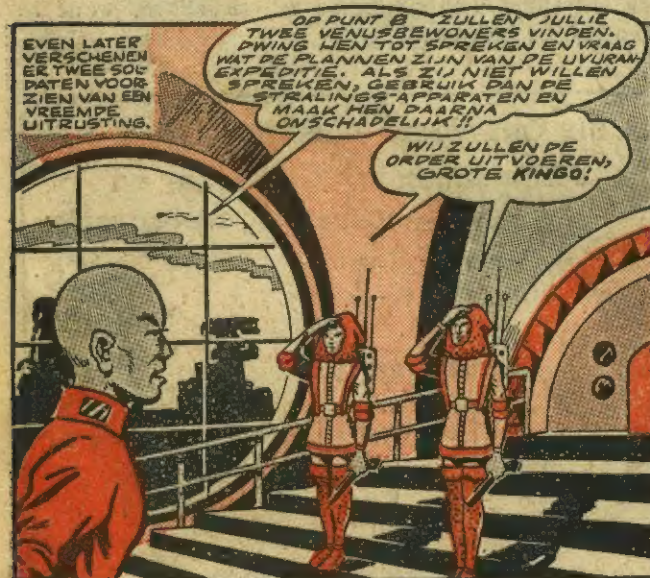
Laag
Even
Etui
Ruil
Leer
Idee
Nare
Geel

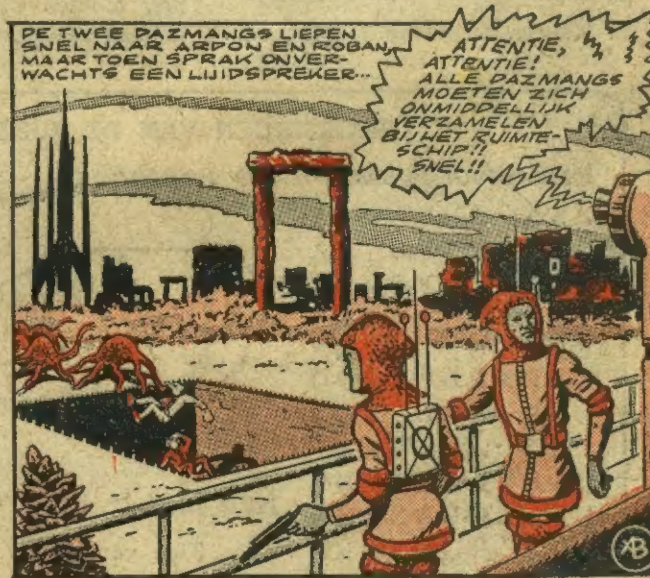

OLAF NOORD

ARDON!! KUNNEN WE ONS DAN HELEMAAL NIET LOSMAKEN UIT DE VANGARMEN VAN DEZE MONSTERS? IK HOOP NIET DAT ZE ONS ALS ONTBIJT GAAN GEBRUIKEN!
WE MOETEN OP ALLES VOORBEREID ZIJN EN...... ROBAN, KIJK!
56-26

ALLE DUIVELS! DE RUINES VAN EEN OUDE BESCHAVING OP SATURNUS!! WAAK IK OF DROOM IK? KIJK DAAR, EEN RUIMTESCHIP!

...MAAR TUSSEN DE RUINES....
HET IS ONS TENSLOTTE TOCH GELUKT TWEE VENUSBEWONERS VAN DIE UVURAN-EXPEDITIE IN HANDEN TE KRIJGEN. DE SIRPA'S ZIJN NUTTIGE DIEREN VOOR DE DAZMANGS. WIJ DEDEN ER GOED AAN DIE DIEREN TE DRESSEREN! DRUK NU OP KNOP X EN GELAST TWEE SOLDATEN HIER TE KOMEN!
HET ZAL GEBEUREN, KINGO!

EVEN LATER VERSCHENEN ER TWEE SOLDATEN VOORZIEN VAN EEN VREEMDE UITRUSTING.
OP PUNT B ZULLEN JULLIE TWEE VENUSBEWONERS VINDEN. DWING HEN TOT SPREKEN EN VRAAG WAT DE PLANNEN ZIJN VAN DE UVURAN-EXPEDITIE. ALS ZIJ NIET WILLEN SPREKEN, GEBRUIK DAN DE STRALINGS-APPARATEN EN MAAK HEN DAARNA ONSCHADELIJK!!
WIJ ZULLEN DE ORDER UITVOEREN, GROTE KINGO!

DE TWEE DAZMANGS LIEPEN SNEL NAAR ARDON EN ROBAN, MAAR TOEN SPRAK ONVERWACHTS EEN LUIDSPREKER...
ATTENTIE, ATTENTIE! ALLE DAZMANGS MOETEN ZICH ONMIDDELLIJK VERZAMELEN BIJ HET RUIMTESCHIP!! SNEL!!